

GULYÁS PÁL VERSEI.

HÁROM PILLANAT.

Add tovább a felleget.

*A felhőknek szép a színe,
egyik fehér, másik kék,
s mennyi violaszín felhőt
fest az alkonyati ég!
Ha te látod, lássa más is,
lássa játszó gyermeked,
lássa alvó unokád is.
Add tovább a felleget!*

A fehér hó.

*Este van, most már mindenkit
húz a föld alá az álma.
Jaj, de szépen bevilágít
a fehér hó a szobánkba!
Menj ki a szabadba, pajtás!
Nem lesz benned egy sóhajlás,
amit eltitkolhat ajkad.
A fehér hó átlát rajtad.*

Piros pipacs.

*Mentem az országút mellett,
vitt a napnyugati szél,
fölöttem az akác zúgott,
alattam úszott a fény.
Ott láttam egy szép pipacsot,
piros színnel volt tele,
csordulásig volt pirossal.
S hogy játszott a fény vele!*

Bodzafa.

*Úgy szeretem a bodzafát,
ezt az árnyékos puha fát!
A földből oly lágyan jön ki
és lombját úgy fújja szét,
mintha fúná egy elásott
furulyának énekét.*

*Aki ennek a fának
zöld sátora alá lép,
azt hiszi, hogy délután van,
pedig a Nap delel még.*

*Aki oda délután megy,
annak éji bódulat
ereszkedik a szemére
s azt hiszi, lement a Nap.*

Eskü.

Az alvilág homályára,
 Persephoné sóhajára,
 esküszöm nektek a köre,
 mely szívetekre van növe;
 szíveteknek fenkövére,
 kardotoknak az élére;
 ágyútokra, mely a roppant
 földbe sirbarlangot robbant;
 az akasztójákra, hol
 az áruló meglakol;
 a villámló puskacsőre
 s a kiomló agyvelőre;
 esküszöm az égő Napra
 s a vágató vérpatakra,
 a rakétás éjtszakára,
 rangotok fémcsillagára;
 esküszöm a mély sebekre
 és a kifolyó szemekre,
 a Kárpátra és a fagyra,
 lemálló emberi tagra,
 a kidőlt erdei fákra;

a tengerre és aknákra,
 esküszöm a jéghegyekre,
 a bujdosó elemekre,
 a letaposott levélre,
 a porzóra és bibére,
 gyászaöltözött anyákra,
 az éjjeli jajgatásra;
 esküszöm a szívverésre,
 az emberi szenvedésre,
 hogy ez mind béke lesz, emlék,
 s hozza majd ködét a nemlét:
 akkor az óra megáll,
 föld kinyitja ajtaját,
 kő vízzé lesz, víz meg kövé,
 viruló rét temetővé,
 hiába jújsz trombitába,
 visszahull a hang a szádba,
 verheted már dobodat,
 lég elejti hangodat,
 csontodat a föld bezárja
 és a csend ólomburája.

Kapuk.

Ez a víz itt a Duna,
 van neki száz kapuja.
 Kinyitom az egyiket:
 nézd, egy kis hal ott siet,
 a vizet hogy nyomja-húzza,
 hogy mozog a kopoltyújal
 Orrán-száján a víz dől be,
 a víz az ő levegője.

Kinyitom a másikat:
 nézd, egy árnyék ott kutat!
 Valami holt emberi test,
 vetköztetik az elemek.

Harmadikat most nyitom:
 ott forog, nézd, egy torony,
 az ördög táncol alatta,
 még a hidat is forgatja.

Negyediket ki ne nyisd,
 mert beránt minket a víz!
 Inkább nézd a víz futását,
 tiszta fényét, csillogását.